

עין משפט ונר מצוה

בז א מיי פכיג מהל' כלס

כליי:

בז ב מיי מייא מהל'

פסוקי'ת טו:

בז ג ד מיי' עס הל' טו:

‏

שיטה מקובצת

^[א] מדרס ועשאו וילין טהור מנע מדרס טמא אילין ומסקין ואע"ג דסקלין מינה טומאה שריא טמא טומאה חמורה לטמא אדם וכלים הואיל ואינו מיוחד למדרס: ^[א] א"ר יוסי, ובי באויה מדרס וכו' ואי משום שנוגעת כל ניטא וניטא בחברתה נטמא: ^[א] ובני העתים איני טמא: ^[א] ובני מדינין המקפלין כו'. וצ"ל דמיידי כשיש אורי מפסיק בין עליון לתחתון דאי במקפלין זה ע"ג זה דכלא חספס אורי נמצא שוכבדי עצמו על שניהם יחד וא"כ העליון נמי היה לו ליטמא מנע מדרס בבת אחת כמו בתחתון אבל כשיש אורי מפסיק דמדרס נמצא נדת מדרס על העליון קורם שיענע בתחתון וחו לא חלה ביה מנע מדרס דהיי' ליה טומאה קלה על החמורה: ^[א] ואבאי נימא שבע ליה טומאה חמורה על התחתון ולא יחות עליה וט טומאה מנע מדרס ואי' לפי בבות דמנע דמנע ואי' לחלק בין המוקשה דלא מחלק בין בבאין בבת אחת לבאין בזה אחר זה ותישק' ליה היא גופיה העליון אמאי אינו טמא מנע מדרס משום דנוגע בתחתון וי"ל שפילטא היה וידע המוקשה שיש עליו חלק בין בת אחת לזה אחר זה לגבי דלא ידע דלא בזה אחר זה קלה על החמורה והכא היה מוקשה כיון דלא אמרינן שבע ליה טומאה בקלה חמורה בבת אחת הכי נמי לא הלי'ל שבע ליה טומאה בקלה על קלה אפי' בזה אחר זה ומשני יצא' לדמות כלל בתי אחת לזה אחר זה דמי דלא אמרינן שבע ליה טומאה בבת אחת בזה אחר זה י"ל לומר שבע ליה טומאה אפי' לפי דמקשה ליה שבע ליה טומאה אפי' בזה אחר זה (א)

כד:

ועשאו וילין טהור מן המדרס. וכגון לענד ציה שניו מעשה כדאמר בפרק צמח אשה (שנב ד' נח): דאין עולין מטומאתאן אלא בשניו מעשה ובמסכת כלים בפרק הכרים (מ"ו) מפרש איזו היא שניו מעשה דמתן סדין שהוא טמא מדרס עשאה וילון טהור מן המדרס אצל טמאה טמא מת מאימתי טהרהת צ"ש אומרים משימפר וצ"ה אומרים משיקשר ר"ע אומר משיקבע (ט) וכי נצחה מדרס נגע זה לפי מה שהא ר"ל דלא אמרינן שבע ליה טומאה צ"ל דאיירי בצגד שלא נקפל משדרס עליו הוצ ועוד צ"ל דלא מיירי בשדרס עליו צרגלו ערוס או נעול או צדנר שמתמא מדרס דא"כ אחי' ליה מדרס ומגע צבת אחת וצבת אחת לא אמרינן שבע ליה טומאה כדמסקי' אלא כגון שיש פשוטי כלי עץ מפסיקין או דצרים שאין טטמאין מדרס: **בי** נגע בו הוב מיהא טמא ואפילו צבסוף בוי.

לפי מה דס"ל לאצי שאין מילוק צין צת אחת לזה אחר זה כדמוכח בסמון כשצא לדקדק מסיפא יש לתמוה דמתנא קמא היה לו לדקדק דלא אמרינן שבע ליה טומאה דקאמר אצל טמא מנע מדרס ופירושו צבת אחת צתה לו טומאת מדרס וטומאת מנע לפי שנוגע צענמו דת"ק דרבי יוסי הוא ר"מ דקסבר טומאת בית הסתרים מטמא כדאשמחן צפ' צמהה המקשה (חולין דף עב:): דפליגי כי האי גוונא בשלשה על שלשה שנחלק וי"ל דלחק דייק מר' יוסי שלא תאמר הא דפליג עליה ר' יוסי וקאמר ^(י) צאיה מדרס נגע זה היינו משום דס"ל דאמרינן שבע ליה טומאה וא"ת כס"פ העור והרוטב (שם דף קכח:): גבי ^(י) (מתכסת בית אכר) מן המי דאמר שישב עליו ואח"כ חתכו טמא לפי שירד עליו מורת טומאת אובלין כשחישב עליו ואחמי נימא שבע ליה טומאה שהוא טמא וטומאת אכר מן המי החמורה וי"ל דאיכא נמי חומרה צטומאת אובלין שמועיל לטמא טומאה בפחות מכצינה אובלין וזה משליו לצביה ^(א) ואין לתרץ דהאי דחישב עליו ואח"כ חתכו טמא משום דטומאת בית הסתרים ^[א] (נדהם אמרי' דמטמאין) דמוקי לה כר"מ ומיהו היא גופא תימא ואחמי לא אחי' כרבי יוסי וימא דטמא משום דמקבל טומאה משעת פרישתו כדאמרינן בפרק צהמה המקשה (שם דף עב:): בשלש על שלש ^(א) (הבגד) הבאות מצגד גדול צבשעת פרישתן מאציהן מקבלות טומאה מאציהן וי"ל צצהעור והרוטב (שם דף קכח:): מיירי אפילו אין נשאר צצצר כדי להעלות ארוכה כשחותכו דלא מטמא ומיהו קשה צסוף כיצד לולין (פסחים דף פה:): גבי יולא גזרו ציה טומאה או לא גזרו דקאמר ת"ש אצר שיא מקצמו חותך כ' ואי אמרת גזרו ציה רצנ טומאה כי חתך ליה מאי הוי הא קא מטמא ליה ומשני טומאת בית הסתרים היא ולא מטמא ואכתי הא קא מטמא צשעת פרישתו ואין לומר דליכא כשיעור צמה צצחוף דא"כ לא הוה צרץ' לטעמא בית הסתרים ואליצא דרצינא הוא דמשני הכי אחר כך ויש

לומר דמיירי צפסחים (דף פה). וצהעור והרוטב (חולין דף קכח:): ^[א] צניתיים (ב) צעל כרחו דהא צכריות צפרק אמרו לו (דף טו:): מוכח דלא מקבל טומאה צשעת פרישתו גבי אצר המדולדל צאדם ואמיהו לא מסתבצר דמיתוקסם ההיא ^(א) דפסחים צניתיין צעל כרחו דהא קמי' חותך עד שמגיע לעצם וקולף עד שמגיע לפרק וחותך ושמא כשחותך צספין לא מקבל טומאה צשעת פרישתו לפי שהספין מפרש צין זה לזה א"צ מתחך צספין מעט ומשליך וחותך ומחתך מעט ^[א] [ומשליך] עד שמחתך את כולו שאינו נוגע עכשיו צבת אחת וכן מפרש צהדיא צירושלמי צצחתך כל שהוא ומשליך ואם תאמר אחמי איצטריך לשנויי צצהעור והרוטב (שם דף קנט:): דאחיא כר"מ לימא חיבורי אובלין כמאן דמיפרתי דמו דקאמר ריניא בפרק צהמה המקשה (חולין דף עב:): וצפרק כיצד לולין (פסחים דף פה:): ויש לומר דההיא סוגיא דלא כרצינא א"כ לא לאמרינן חיבורי אובלין כמאן דמיפרתי דמו אלא צדצר העומד ליחתך כי ^[א] [היא] ההיא (ב) צבשר שיא' והוליא עוצר את ידו ודומיא דידות הכלים שעמד לקצץ' ואם תאמר צפרק ואלו קשרים (שנב דף קיד:): וצפרק צ' דעירוצין (דף כד:): דאמרינן סנדל שנפסקה אחת מאזויו ומיקנה טמא מדרס נפסקה שניה ומיקנה טהור מן המדרס אצל טמא מנע מדרס ופרץ' מאי שנא ראשונה דהא

מדרס. ששכב עליו זכ: **ועשאו** וילון. פרשו לפני הפתח וקצעו סס: **טהור מן המדרס**. ולא יעמא עוד אדם ^[א] שהרי אין עשוי למדרס וכל שאינו ראוי למדרס אינו טמא מדרס דאמרינן צצמסכת חגיגה (דף כג:): מי שמיחד לישיבה ילא זה שאומר לו עמוד ונעשה מלאכתנו

^[א] מדרס *ועשאו וילון טהור מן המדרס אבל טמא מנע מדרס ^[א] א"ר יוסי ^(ב) באויה מדרס נגע זה אלא שאם נגע בו הוב טמא מנע הוב כי נגע בו הוב מיהא טמא ואפי' לבסוף ^(ב) (כטמא מדרס ואח"כ מנע הוב) ^(א) אמאי לימא שבע ליה טומאה א"ל רובמאי דהאי שאם נגע בו הוב לבתר מדרס דלימא מקמי מדרס דהויא טומאה חמורה על טומאה קלה אבל הכא דאידי ואידי טומאה קלה לא אלא מסיפא מודה רבי יוסי ^[א] בשני סדינין המקופלין ומונחין זה על זה וישב זב עליהן שהעליון טמא מדרס והתחתון טמא מדרס ומגע מדרס ^[א] ואמאי לימא שבע ליה טומאה התם בבת אחת הכא בזה אחר זה *אמר רבא עשרון ישהלךו ואבר אחד מהן והפריש אחר תחתיו ונמצא הראשון והרי שלשתן מונחין בביסא נטמא אבוד אבוד וראשון מצטרפין מופרש אין מצטרף נטמא מופרש מופרש וראשון מצטרפין אבוד אין מצטרף נטמא אבוד שניהם מצטרפין אביי אמר אפילו נטמא אחד מהן נמי שניהם מצטרפין מ"מ כולוהו בני ביקתא דהרדי ניגהו ^[א] יוכן לענין קמיצה קמין מן האבוד שיריו וראשון נאכלין מופרש אינו נאכל קמין מן המופרש שיריו וראשון נאכלין אבוד אינו נאכל קמין מן ראשון שניהם אינן נאכלין אביי אמר אפילו קמין מאחד מהן שניהם אינן נאכלין מ"מ כולוהו נמי בני ביקתא דהרדי ניגהו מותקף לה רב פפא ושירים ידיה מיהא נאכלין ^[א] הא איכא דנקא דקומץ' דלא קריב מתקוף לה רב יצחק בריה דרב משרשיא וקומץ' גופיה היכי קריב הא איכא תלתא חולין ^(א) (ה) רב אשי יאמר קומץ ^[א] בדעתא דכהן תליא מילתא וכהן כי קמין אעשרון קא קמין: מתנ"י

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

מדרס. ששכב עליו זכ: **ועשאו** וילון. פרשו לפני הפתח וקצעו סס: **טהור מן המדרס**. ולא יעמא עוד אדם ^[א] שהרי אין עשוי למדרס וכל שאינו ראוי למדרס אינו טמא מדרס דאמרינן צצמסכת חגיגה (דף כג:): מי שמיחד לישיבה ילא זה שאומר לו עמוד ונעשה מלאכתנו אצל טמא מנע מדרס לטמא אובלים ומסקים כמיה) שנגע צמדרכ: **אלא**. להכי מהני ליה וילון שאם נגע בו זכ קודם שעשאו וילון והיו עליו שמי טומאות מדרס ומגע עכשיו טהור מן המדרס מלטמא אדם או כלים ונשארה עליו ח' מורת מנע לאובלין ומסקין:

כי נגע בו זכ מיהא טמא. נמי טומאת מנע ^(א) אפי' לצסוף לאחר שנטמא מדרס חלה ^[א] טומאת מנע להאי עניינא שצשיעשנו וילון ויטהר מן המדרס תחול עליו טומאת מנע: **ואחמי נימא הא שבע ליה**. טומאת מדרס: **דלימא מקמי מדרס**. נגע צו ואח"כ דרס עליו דהכא ליכא למיפרך הא שבע ליה ^(א) ^(א) מ' משום דטומאה אחריעלי' חמורה מן הראשונה ומהל עליה אצל הכא גצי עשרונות דאידי ואידי ראשונה ושניה קלה היא דצין זו וצין זו טומאת אובלין היא ולא מייילא שניה כלל: **אלא מסיפא**. נפקא דלא אמר שבע לה טומאה: **סחטון טומאס** (מדרס. שאפילו ^[א] מנעות תחתיו כולן ^(א)טומאות מדרס: ^(א)**מנע מדרס**. משום דנגע צעליון ונפקא מינה שצשיעשנו לתחתון וילון ויטהר מן המדרס דעין יהא טמא טומאת מנע: **לימא שבע** ליה טומאת מדרס: **הכא בזה אחר זה**. גצי חלאי עשוריים: **אבוד וראשון מלטרפין**. ונטמא הראשון מחמת זה צצירוף כלי: **ומפרש**. שהפריש

מתח זה אינו מלטרף לפסול עמו שהרי לא הופרש ע"מ להלטרף עס ^[א] [א' האבוד] שהרי שניהם ^[א] [אצורים: בני ציקאס דהדדי. בני צית אחד הן סבולן מכח מנחה ^[א] [אחד] ^(א) צאו: **ציקאס**. צי עקמאס) בית צר: **קמץ מן הראשון שניהם האחרים אין נאכלין**. שהרי שניהם נוקקין לקומנו של ראשון וקומץ אינו מתיר אלא עשרון אותו נאכל לא זה ולא זה: **ושירי ידיה**. דאוחו חצי עשרון ראשון שהופרש ממנו הקומץ: **והא איכא דנקא דקומץ דלא קריב**. דהא מילתא דהאי קומלא אינו ^[א] [חשוב (א) מחמת חצי עשרון השלישי הוא שרי שלשתן הוחקין לקומץ זה הילכך הוי האי קומץ חסר מילתא דמני דנקא לכל חד משני חלאי עשוריים המכשירים את המנחה. דנקא ששית. דנקא קומץ לכל חצי עשרון מן השנים שהמנחה נכשרת צהן: **אמר רב אשי**. הך מרתי פירכי לאו פירכי דעין דלא קמץ אלא מן האחד קמימא המנחה צדעתא דכהן תליא וכהן כי קמץ אדעתא דעשרון חד הוא דקמץ הילכך קומץ קרב שירי ראשון נאכלין והשנים אינן נאכלין משום דאין לעמוד על סופו איזה מהן נלטרף עס הראשון צדעת הכהן להיות נימר צקומץ: מתנ"י

חצי שהופרש ממנו ואחד מן התאכלין הללו וכיון דלא ידע איזהו ^[א] [א] לא נאכל לא זה ולא זה: **ושירי ידיה**. דאוחו חצי עשרון ראשון שהופרש ממנו הקומץ: **והא איכא דנקא דקומץ דלא קריב**. דהא מילתא דהאי קומלא אינו ^[א] [חשוב (א) מחמת חצי עשרון השלישי הוא שרי שלשתן הוחקין לקומץ זה הילכך הוי האי קומץ חסר מילתא דמני דנקא לכל חד משני חלאי עשוריים המכשירים את המנחה. דנקא ששית. דנקא קומץ לכל חצי עשרון מן השנים שהמנחה נכשרת צהן: **אמר רב אשי**. הך מרתי פירכי לאו פירכי דעין דלא קמץ אלא מן האחד קמימא המנחה צדעתא דכהן תליא וכהן כי קמץ אדעתא דעשרון חד הוא דקמץ הילכך קומץ קרב שירי ראשון נאכלין והשנים אינן נאכלין משום דאין לעמוד על סופו איזה מהן נלטרף עס הראשון צדעת הכהן להיות נימר צקומץ: מתנ"י

חצי שהופרש ממנו ואחד מן התאכלין הללו וכיון דלא ידע איזהו ^[א] [א] לא נאכל לא זה ולא זה: **ושירי ידיה**. דאוחו חצי עשרון ראשון שהופרש ממנו הקומץ: **והא איכא דנקא דקומץ דלא קריב**. דהא מילתא דהאי קומלא אינו ^[א] [חשוב (א) מחמת חצי עשרון השלישי הוא שרי שלשתן הוחקין לקומץ זה הילכך הוי האי קומץ חסר מילתא דמני דנקא לכל חד משני חלאי עשוריים המכשירים את המנחה. דנקא ששית. דנקא קומץ לכל חצי עשרון מן השנים שהמנחה נכשרת צהן: **אמר רב אשי**. הך מרתי פירכי לאו פירכי דעין דלא קמץ אלא מן האחד קמימא המנחה צדעתא דכהן תליא וכהן כי קמץ אדעתא דעשרון חד הוא דקמץ הילכך קומץ קרב שירי ראשון נאכלין והשנים אינן נאכלין משום דאין לעמוד על סופו איזה מהן נלטרף עס הראשון צדעת הכהן להיות נימר צקומץ: מתנ"י

חצי שהופרש ממנו ואחד מן התאכלין הללו וכיון דלא ידע איזהו ^[א] [א] לא נאכל לא זה ולא זה: **ושירי ידיה**. דאוחו חצי עשרון ראשון שהופרש ממנו הקומץ: **והא איכא דנקא דקומץ דלא קריב**. דהא מילתא דהאי קומלא אינו ^[א] [חשוב (א) מחמת חצי עשרון השלישי הוא שרי שלשתן הוחקין לקומץ זה הילכך הוי האי קומץ חסר מילתא דמני דנקא לכל חד משני חלאי עשוריים המכשירים את המנחה. דנקא ששית. דנקא קומץ לכל חצי עשרון מן השנים שהמנחה נכשרת צהן: **אמר רב אשי**. הך מרתי פירכי לאו פירכי דעין דלא קמץ אלא מן האחד קמימא המנחה צדעתא דכהן תליא וכהן כי קמץ אדעתא דעשרון חד הוא דקמץ הילכך קומץ קרב שירי ראשון נאכלין והשנים אינן נאכלין משום דאין לעמוד על סופו איזה מהן נלטרף עס הראשון צדעת הכהן להיות נימר צקומץ: מתנ"י

קיימא

מסורת הש"ס

^[א] רש"ק מ"י. (א) [ימסן להיות אחר כך אפי' ויזא צרשיו על נכון: (א) כמו. צ"ק. (ד) צ"ל חמורה. (א) צ"ל טמא, (א) טמאות מדרס ומגע מדרס והצ"ה. (א) צ"ק. (א) אצור הס"ד והשאר ים למחוק. צ"ק, (ח) אחת. צ"ק. (ט) [שבת עו:]; (י) [הסוף סו' צמר תאכל]; (א) ואשכר עוד לתרץ כי הסתרים מטמא דמקין וכו'. (א) רש"ק. (ח) רש"ק. (ט) רש"ק. (א) צ"ק מ"י. (א) דפסחים צניתיין ככל מהו. רש"ק וצ"ק.

הגהות הב"ח

^(א) נב' א"ר יוסי וכו' צאיה מדרס: (א) שם בטמא מדרס ואח"כ צ"ל לאופן זה נטמא: (א) שם ואמאי יפלא: (ד) שם אמר רב אשי קומץ: (ח) רש"י ד"ה כי נגע וכו' ופראלי וכו' חלה עליו טומאת מנע: (א) ד"ה דילמא וכו' הא שבע ליה טומאה משום: (א) ד"ה ומנע מדרס וכו' מנע מדרס הס"ד: (ח) ד"ה חלה אלא וכו' דמחמת: (ט) חס' ד"ה ועשאו וכו' משקבע הס"ד ואח"כ מ"ה וכו' צאיה וכו' שמתמא מדרס דאם לא כן אלא ליה: (א) ד"ה כי נגע וכו' וקומץ וכו' צאיה: (א) בא"ד בנתיין ככל כחו דהא: (א) בא"ד דהא הטמא לפתך כי נגע דאבר שלא מקצתו והולא עובר:

גליון הש"ס

נב' אמר רבא עשיון שהלכו ואבר י' מהן. ע"י לקמץ דף פ' ע"י מוס' ד"ה כוליה:

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏

‏